

عنوان مقاله:

تشبیه و تنزیه در اوستا

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات ایرانی، دوره 13، شماره 26 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

مریم حیدری - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

تنزیه، عبارت است از دور داشتن خدا از صفات بشری و تشبیه، نسبت دادن صفات مخلوق به خالق است. هر یک از ادیان، دیدگاه خاصی نسبت به این دو اصطلاح دارند و هر یک خدا را به گونه ای که با فرهنگ و اندیشه هایشان مطابق باشد، به تصویر می کشند. در این مقاله، تشبیه و تنزیه را در دین زردشتی و کتاب مقدس آن، اوستا، بررسی می کنیم. مح.ر. بحث، میزان کاربرد تصویر انسانی برای اهورامزدا و سایر ایزدان است. مشاهدات هرودوت از دین ایرانیان دوره هخامنشی، از دیدگاه تنزیهی ایرانیان حکایت می کند؛ حال آنکه در دوره های بعد، با نگاره های خدایان مواجه می شویم. با این حال، تعدد نگاره ها و تندیس ها در ایران، از جوامع هندسی یا غربی کمتر است. در نتیجه افسانه های مربوط به ایشان نیز، کم شمارند. مطالبی که در اوستا درباره اهورامزدا و ایزدان آمده است، بیشتر جنبه توصیفی دارد تا روایی و وجه تنزیهی آن از وجه تشبیهی بیشتر است؛ به همین علت، بر خلاف اساطیر هندی یا غربی، راه برای تأویل و تفسیر، باز می ماند.

کلمات کلیدی:

تشبیه، تنزیه، دین زردشتی، اوستا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1134053>

